

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno MCCCXVI. ad annum MCCCCXXIII.

Parisiis, 1644

Vita Et Epistolae Ioannis Papae XX. Vvlgō XXII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15653

ANNO
CHRISTI
1316.

VITA ET EPISTOLÆ
IOANNIS PAPÆ XX.
VVLGO XXII.

IOANNES huius nominis vulgi sententia XXII. ante electionem Iacobus Caturcensis dictus, natione Gallus, tenuis fortunæ parentibus ortus, corpore paruus, sed virtute & scientia maximus, post interregnum biennii, ex episcopo Auinionensi Lugduni pontifex creatus, ac ibidem in cathedrali ecclesia coronatus est septimo Idus Augusti, anno Domini 1316. regnante Ludouico IV. Auinionem profectus, octo cardinales mense Decembri ordinauit. Ludouicum Caroli II. regis Neapolitani filium episcopum Tolosanum inter sanctos retulit, Tolosamque metropolitanam fecit, episcopum Limonensem, & abbatiam sancti Pontii, archiepiscopatu Narbonensi attribuit. Nouas dignitates nouaque collegia in ecclesiis instituit, ordinem Grandimontensem reformauit. Cæsaraugustanam ecclesiam in Hispaniis in metropolitanam erexit. Ordinem militum Christianorum in Portugallia instituit, quos Mauris opponeret, quibus Templariorum bona & possessiones incorporauit. Diuos Thomas, Herfendensem scilicet & Aquinatem, ambos sanctissimos & doctissimos, sanctorum catalogo adscripsit. Deinde septem alios cardinales creauit. Edidit viginti constitutiones, quas Extrauagantes vocant, quarum vnica illa quæ incipit *Ad conditorem*, contra Nicolai IV. aliorumque prædecessorum suorum sententiam, in materia ad fidem non pertinente male definiuit, in rebus vsu consumptibilibus ipsum ius vtendi a dominio

Concil. Tom. 29.

A

earumdem rerum distingui non posse, adeoque ipsos fratres Minores in his rebus verum dominium habere. De animarum immortalitate, ut impudenter mentitur Caluinus, nihil vnquam perperam sensit aut docuit. Lactantii, Irenæi aliorumque orthodoxorum patrum auctoritate fretus, erroneam aliquando sententiam de animabus certo loco ante diem iudicii detentis ille sustinuit: sed cum eam decreto Parisiensis facultatis improbatam intelligeret, eam quæstionem pontificia auctoritate interposita definire statuerat; verum morte præuentus, inquit successor eius Benedictus, istud perficere nequiuit. Quin & Occanus imperatoris stipendiarius, a papa ob aliquos errores excommunicatus, qui propterea multa blasphemando & calumniando in eum scripserat, aperte profitetur Ioannis verba ista fuisse: Nunquam meæ intentionis fuit dicere aliquid contra fidem: & si aliquid diximus, totum extunc reuocamus. Eos qui affirmant Christum, eiusque discipulos nihil vnquam proprium in vita habuisse, excommunicauit. Glossulam cuiusdam, qui tertii ordinis fratres ad imitandam Christi paupertatem hortabatur, improbavit. Excommunicationis fulmen distrinxit in vicecomites qui Mediolanum vsurpauerant. Ludouicum quartum eius nominis Romani imperii regem natione Bauarum excommunicauit; tum quod vicecomitibus Mediolano tyrannice dominantibus suppetias ferret; tum etiam, quod, auctore Trithemio, vxorem cuiusdam viri potentis abstulisset, eamque Ottoni filio suo copulasset, ut eo pacto ducatum Carinthiæ & Tirolis ad mulierem iure hereditario deuolutum obtineret.

Ludouicus, ait Trithemius in chronico Hirsaugensi anno Domini 1327. Romam profectus, ibique a simplici quodam episcopo reclamante papa coronatus, in Concilio suorum Ioannem XXII. temeraria præsumptione deposuit, eundemque hæreticum & schismaticum denuntiari cum fecisset, Petrum Corbarium ordinis Minorum papam constituit. Qui post discessum imperatoris in Germaniam Pisis relictus, & a Bonifacio comite Pisano Aunionem ad Ioannem papam adductus, errore prius recognito, in carcere vitam cum morte commutauit. Ortonā ab Aretina ecclesia diuisit, eamque in episcopatum erexit.

Anathemate etiam notauit Nicolaum Estensem Ferrariæ dominum, & Passerinum Bonacolum Mantuæ tyrannum, qui statum ecclesiæ diuexabant. Ioannem Vrsinum in Italiam misit, qui Florentinos & omnes Guelphos in Bauarum armaret. Hic enim cum exercitu in Italiam traiciens, Romæ coronâ acceperat, antipapamque quemdam Petrum Corbariensem ordinis sancti Francisci de obseruantia creauerat, ac Nicolaum quintum nominauerat: qui paulo post per Bonifacium comitem captus, & Auinionem perductus, in carcere mortuus est.

Hoc impedimento liberatus, & Bauaro in Germaniam reuerso, pontifex regis Galliarum auxilio expeditionem in Sarracenos promulgari procurauit. Dum vero huic rei animum intenderet, pridie Nonas Decembris anno Domini millesimo trecentesimo trigesimo quarto, pontificatus decimonono, quarto mense, ætatis vero suæ 90. Auinione animam Deo reddidit, ac in ecclesia cathedrali sepultus est, magnum auri pondus relinquens. Amavit & amplissimis honoribus auxit Dinum Florentinum, & Gentilem Fulginatem, medicos excellentissimos, vt erat in viros doctos & præstantes propensus & officiosus.

EPISTOLA I.

IOANNIS PAPÆ XX.

DE BEATITVDINE SANCTORVM.

*Ioannes episcopus seruus seruorum Dei, ad perpetuam
rei memoriam.*

NE super his quæ de animabus separatis a corpore, & purgatis ante resumptionem corporum, diuinam essentiam visione illa videlicet, quam vocat Apostolus facialē, videant, tam per nonnullos alios in præsentia nostra recitando & allegando sacram scripturam, ac originalia & dicta sanctorum illis alias ruminando sæpius dicta sunt. Aliter per nonnullos quam per nos dicta & intellecta, auribus fidelium inculcabantur. Ceterum nostram intentionem, quam circa statum animarum separatarum habemus & habuimus, serie præsentium declaramus. Fatemur siquidem & credimus quod animæ separatæ & purgatæ a

Concil. Tom. 29.

A ij

corporibus, sint in celo celorum regno & paradiso cum Christo in consortio angelorum congregata, & videant Deum facie ad faciem & diuinam essentiam clare, in quantum conditio & status patitur animæ separata. Si vero alia & alia contra materiam huius per nos dicta & prædicata vel scripta fuerunt, quæ quomodo illa prædicauimus vel scripsimus contra præmissa vel alia, quæ fidem concernant catholicam, sacramque scripturam, aut bonos mores, illa abnegamus, & determinationem ecclesiæ & sacræ scripturæ approbamus. Alias autem dicta vel scripta illa habemus, & habere volumus pro non dictis & scriptis, eaque reuocamus expresse. Ac prædicta omnia, & quæcumque dicta & prædicata fuerunt, vel scripta per nos de quacumque materia, vbicumque, & in quocumque loco, & in quocumque statu, quem habuimus & habemus, vel habuerimus, omnia submittimus determinationi ecclesiæ, ac successorum nostrorum. Nul- li ergo omnino liceat hominum hanc paginam nostræ declarationis & constitutionis infringere, vel* ei ausu teme-^{cam} rario contraire. Datum Auinione tertio Nonas Decembris, pontificatus nostri anno XIX. Hac siquidem reuocatione facta, statim die & hora supradictis expirauit, &c.

EPISTOLA II.

IOANNIS PAPÆ XX.

AD VNIVERSOS FIDELIS,

De bello Saracenis inferendo.

Ioannes episcopus, seruus seruorum Dei, vniuersis Christi fidelibus, præsertim neophytis & catechumenis, ac omnibus Christianitati adhærentibus, ad quos patentes literæ, bulla sedis apostolicæ præmunitæ peruenerint, salutem & apostolicam benedictionem.

FILII quos genuit Iesus Christus, non per sanguinem hircorum aut vitulorum, sed per suum proprium sanguinem, cum a damnationis crimine mortalium versa vice, in sua cruce vnda sacrosancti sui sanguinis nos redemit. Noueritis nos absque hæsitacione aliqua infideli, quod nos a sapientissimo & Christianissimo barone dile-

Et o filio nostro Philippo comite d'Aniou, filio secundum carnem victoriosissimi viri domini Caroli de Valois, habuimus & recepimus, & coram nobis & confratribus nostris cardinalibus in pleno consistorio de verbo ad verbum legere fecimus quasdam literas legitimas & integras, in quibus continentur quæ sequuntur, in hunc modum.

*Sanctissimo ac beatissimo in Christo patri ac domino, domino Ioanni
sacrae Romanæ ecclesiæ summo pontifici, omnibusque
Christi alumnis, Philippus comes d'Aniou.*

Sanctissimo (inquam) patri nostro prædicto, cum inclinato sanctorum pedum osculo supplicem per omnia famulatum, & dictis alumnis Christi eidem subiectis non fictam, sed remissiuam in Domino caritatem. Innotescant omnes in Christo fideles apud Deum, quod anno Domini MCCCXXI. die Veneris post natiuitatem B. Ioannis Baptistæ facta fuit horribilis eclipsis solis in comitatu d'Aniou & de Touraine, ita quod fere per quatuor horarum spatium illius diei sol esset inflammatus & rubeus tamquam sanguis; & in nocte illius diei luna foret deturpata & obscurata veluti faccus: ita quod crederent habitatores terræ, esse in nouissimo fine mundi. Nec non & in ipsa die audita fuerunt incogitabilia tonitrua, & ineffabiles coruscationes visæ: sic quod nonnulli viderunt quamplurimos ignium globos de cælo supra terram & supra domos cadentes: ita quod tecta palea cooperta in quibusdam locis sunt combusta, & fuit visus quidam draco terribilis in aere, cuius flatu & anhelitu fœtido gentes non modicæ sunt extinctæ. Insuper terræmotus in quibusdam locis fuit, & alias quod tota terra tremere, ita quod tremore ipsius quamplurima hospitia super mare Angliæ situata corruerunt. Interea in crastino illius diei in comitatu memorato nostræ gentes cœperunt Iudæos propter imprecationes, quas contra Christianitatem perpetrarunt, inuadere: & inscrutantes diligenter domos ipsorum Iudæorum, in domo cuiusdam Iudæi, cuius nomen Bananias, in secretiori domus suæ loco, in quodam forti scrinio, quo thesaurum & secreta sua reponebat, inuenta fuit quædam pellis † mutonina, intus & foris Hebraice conscripta, cuius patentis literæ sigillum tale erat.

A iij

Laqueus figilli erat de serico puro coccineo, sigillum annexum de auro probatissimo, in pondere nouemdecim Florentiæ florenorum. In ipso sigillo summatim & breuius procedendo, imago Christi crucifixi eleuata subtili opere erat sculpta, & quidam Iudæus, siue Sarracenus horribilis, incuruatus, per summitatem cuiusdam scalæ brachio crucis appodiata, cum duabus manibus femoralibus retractis super genua, secretiora suarum natium (quod fordidum est dicere) ante dulcis Christi faciem collocando. Cuius literæ tenorem gentes nostræ minime curassent, nisi repente & ex casu illud sigillum longum & latum percepissent. Scripturam vero huius literæ nobis exposuerunt duo Iudæi baptizati. Præsertim & idem Iudæus Bananias, cum sex aliis Iudæis in literatura Iudaica satis peritis: non tamen voluntarie, sed vi & metu. Cum tamen fuerunt grauius segregati positi in quæstionibus & tormentis, & pro constanti dicti Iudæi in huius literæ expositione satis sufficienter vnum & idem dicebant, vel quasi similia loquebantur, quæ omnia transtulerunt tres periti Christiani clerici in theologica veritate, de lingua Hebraica in Latinum, prout diligentius potuerunt: quæ verba fuerunt talia, & tot & tanta. Gloriosissimo ac præpotentissimo circuli huius mundi domino, domino Amicedich regi triginta & vnius regnorum, videlicet de Iericho, de Ierinocht, de Ay, de Irem, de Lebna, de Lachie, de Gazer, de Hebron, de terra Gessen, de Bafan, de tota terra montana, de Cadefbarne, de vniuersa Hethæorum, Amorrhæorum, Iebusæorum, * Ferescorum, & Cucorum, vsque ad radicem Ar-

* f. Phere-
refcorū,
* f. Ma-
spha

non intra * Maffe, & ceteris regnis ad nostram ædificationem recitandis modicam, tam soldanis & admirandis, præcipue Zabin soldano de Azor & Iodab, admirando de Abdon, & Semeren, exercituum militiæ vestræ principi, omnibusque auriculariis, coadiutoribus, accessoriis & subregibus vestris, Hanayas Hebræus cum toto populo Israelitico, inclinatissimam subiectionem perennem, cum promptissima obedientia debitaque deuotione. Præpotentissime mi rex, cum prænominatis vestris magnatibus, satrapis, & baronibus. Cum iam dum a plantatione mundi anno sex millenario ducenario nonage-

nario quaternario, & deinceps pluries vestra excellentissima regia maiestas per mediatorem vestrum subregem de Granata, & ipsius sapientes in populo Hebraico supradicto benigniter dignata est, cum nobis facto fœdere perpetuo intimare, quod sancti patres nostri, videlicet Enoch qui translatus fuit, & Elias, qui vidente & testante discipulo suo Elisæo in paradisum in curru igneo fuit subuectus, publice apparuerunt vestris gentibus in monte Thabor, ipsis doctrinam legis nostræ allegando & docendo: nec non in quodam concauo conuallium montis Sinai inuenta est arca nostra testamenti: quam arcam cum ingenti deuotionis tripudio & iubilatione, cum inæstimabili equitum & peditum gentis vestræ, in quadam vestra principali ciuitate, quæ vocatur Ay, fecistis honorifice deportari: & in ipsa dicta arca, ipsam reuerenter aperiendo, inuenistis manna, quod nobis Deus in deserto dedit, sanum, mirabiliter odoriferans, ac etiam incorruptum, cum virgis Moyfi & Aaron, & tabulas legis nostræ lapideas digito Dei sculptas: quæ omnia supradicta, & miraculosiora & mirabiliora, in dicta terra vestra ob deuotionem gentium perpetrarunt, asserentes firma fide quod non est alius Deus præter magnum Deum nostrum, * quia locutus est nobis in monte Sinai ore ad os, sicut solet amicus amabiliter loqui ad amicum: & affectuosissime desideratis circumcidi, & ad legem nostram, quam ipse Deus, non alius, dedit nobis, redire bono animo & conuerti, & quod redderetis nobis terram supradictam fluentem mel ac lac, quam Deus repromisit: si videlicet aliquo caute-
 lofo ingenio gentem Christianam, quæ credunt filio cuiusdam mulieris simplicis & pauperis de lege nostra, quæ vestram hereditatem & patrum vestrorum vsurpando minus iuste: si, inquam, eandem sub iugo aternæ seruitutis vestræ domaremus: & præsertim ponetis nos in possessione libera & pacifica de ciuitate magna Ierusalem, & de Iericho, & de Ay, in qua requiescit sanctissima arca, si possemus vos inthronizare super thronum regni & præclaræ ciuitatis Christicolarum Parisius, & quod ad omnia ista percipienda in omnibus iuuaretis nos. Interea sicut valetis agnoscere per prædictum nobilem vestrum subregem de Granata, super hoc adhibuimus vnam cal-

* f. qui

lidam & subtilem cautelam , quia posuimus venena in potationes, ex corruptis, & pulueres de malis & amaris herbis, & de sanguinibus reptilium venenosorum in suis aquis, puteis & cisternis, fontibus & quibuslibet fluuiis: vt ipsi Christiani suo tempore vnusquisque secundum complexionis suæ qualitatem vapore corrupto prædictorum venenatorum morte* internali extinguantur: & maxime propter copiosam pecuniam nostram per quosdam pauperes legis ipsorum, qui vocantur leprosi, fecimus fieri istud idem. Sed prædicti pauperes miserrimi leprosi in his se simplices habuerunt, quia & nobis detraxerunt & accusauerunt, & ab aliis Christianis decepti, totum factum confessi sunt. Ita tamen, quod (in quo nobis est exaltatio) ipsi Christiani suos confratres Christianos leprosos depopulauerunt & destruxerunt penitus, & eidem leprosi Christiani suos confratres Christianos impocotauerunt (quod est bonum signum, cum omne regnum in se diuisum debeat desolari) & etiam propter accusationem prædictorum leproforum fuimus turpiter capti, & crudeliter incarcerati: quod martyrium patienter pro Deo sustinimus, & ab ipsis Christianis quotidie sustinemus, vt nobis in centuplum Deus retribuatur in futurum. Et procul dubio credimus depopulati fuisse, nisi grandis noster thesaurus corda eorum in auaritia obdurasset: vnde aurum & argentum nostrum & vestrum nos redemit, prout valetis scire ista omnia per prædictum subregem vestrum de Granata. Transmittatis nobis argentum & aurum, quia speramus facere maiora, dum aliquod spatium transierit, si impocotationes istæ non bene fecerint cursum suum. Si autem fecerint (quod optamus) tunc vobis bene notum faciemus. Ita quod Deo adiuuante poteritis transfretare mare ad portum Granatæ, & super residuum Christianorum extendere magnificum vestrum gladium in manu potenti vestra dextera & brachio eleuato. Et postea sedebitis apud Parisius super thronum: & nos similiter libere possidebimus terram patrum nostrorum nobis a Deo repromissam, & inde erimus vnanimis sub lege vna & sub Deo vno viuentes. Et non erit amplius in sæculo vllus dolor, nec vlla oppressio in æternum. Vnde dicit noster sapiens Salomon: *Qui adhæret vni Deo, vna vo-*

*f. innaturali

lun-

*luntas est cum eo. Et beatus Dauid: Ecce quam bonum & Pſal. 132.
quam iucundum, habitare fratres in unum.* Sed de ipsis Chri-
stianis prophetavit noster sanctus propheta Osee, dicens:
Diuisum est cor eorum, & ideo interibunt. Excellentissimæ Osee 10.
regiæ maiestati vestræ transmittimus hoc patens chiro-
graphum per Sadoch summum sacerdotem Hebræo-
rum, & magnum Leonem satis peritum in scientia legis
nostræ, qui vobis exponet melius vniuersa.

Nos igitur Ioannes prædictus, seruus seruorum Dei,
quoniam quidem intelleximus, quod deuotissimus &
Christianissimus dilectus filius noster memoratus Philip-
pus comes d'Aniou præparat se ad arripiendum iter suum
contra illam gentem crudelem Sarracenam, propter Chri-
stianitatis exaltationem, & ad vindicandam Christi mor-
tem: eundem vero in quacumque die iter suum acce-
perit, cum sua comitiua, ac ipsum post sequentes, aucto-
ritate Dei omnipotentis & virginis eius matris, ac beato-
rum apostolorum Petri & Pauli, exnunc a pœna absolui-
mus, & a culpa, &c.

EPISTOLA III.

IOANNIS PAPÆ XX.

AD CAPITVLVM ECCLESIE PRAGENSIS.

De processu papæ contra Ludouicum regem
Romanorum.

*Ioannes episcopus, seruus seruorum Dei, dilectis filiis, capitulo
ecclesie Pragensis, salutem & apostolicam benedictionem.*

NVPER contra dilectum filium, magnificum virum,
Ludouicum ducem Bauariæ, super eo quod electio-
ne sua in regem Romanum, promouendum in imperato-
rem per quosdam qui vocem in electione huiusmodi ha-
bere dicuntur, in discordia celebrata, per sedem apostoli-
cam (ad quam electionis huiusmodi & personæ electæ exa-
minatio, approbatio, admissio, ac etiam reprobatio & re-
pulsio noscitur pertinere) non admissa, nec etiam repro-
bata, administrationi regiminis Romani regni seu imperii
se irreuerenter ac indebite per se & alios ingerebat, de
fratrum nostrorum consilio, & apostolicæ plenitudine
potestatis, præsentem multitudinem copiosa fidelium, vi-

Concil. Tom. 29.

B

delicet octauo Idus Octobris, processum fecimus continentia infra scripta.

Ioannes episcopus, seruus seruorum Dei, ad perpetuam rei memoriam. Attendentes, quod dum errori non resistit is ad quem resistere pertinet, præsumitur consentire; quodque plerumque iustitiæ opprimitur veritas, si defensionis opportunæ illi beneficium subtrahatur: profecto nec errori damnabili consentire per resistentiæ negligentiam nolumus, neque pati ob defectum optimæ defensionis præsidii iustitiam opprimi sponsæ Christi. Dudum siquidem per obitum claræ memoriæ Henrici Romanorum imperatoris, imperio Romano vacante, principes ecclesiastici & sæculares, ad quos (translato ab olim per sedem apostolicam prædicto imperio de Græcis in personam magnifici Caroli in Germanos) futuri Romani regis, in imperatorem postmodo promuendi, electio pertinebat, votis eorum in diuersa diuisis, duos (sicut dicitur) in discordia elegerunt: quibusdam eorum in dilectum filium magnificum virum Ludouicum Bauariæ, quibusdam vero in dilectum filium Fridericum Austriæ, duces, nominando & eligendo ipsos in Romanorum reges, dirigentibus discorditer vota sua. Verum præfatus Ludouicus, a nobis, ad quem suæ electionis huiusmodi (sicut præmittitur) in discordia celebratæ, ac personæ ipsius examinatio, approbatio & admissio, repulsio quoque & reprobatio noscitur pertinere, electione prædicta nequaquam admissa, nec eius approbata persona, sicut notoria fama notoriat, & publica facti euidentia manifestat, non quærens (vt deberet) per ostium ad huiusmodi regni seu imperii conscendere dignitatis fastigium, sed potius aliunde (nescimus quo ductus, vel verius seductus consilio) præfati Romani regni nomen sibi & titulum regium vsurpauit; quamuis priusquam alterutrius eorum per sedem apostolicam fuisset approbata & reprobata persona, neutri electorum ipsorum assumere licuerit nomen & titulum prælibatum: cum nec interim Romani reges existant, sed in reges electi: nec sint habendi pro regibus, nec reges etiam nominandi. Idem etiam Ludouicus eodem præsumpto titulo non contentus, administratio-

ni iurium regni & imperii prædictorum , in grauem Dei offensam , & contemptum ac manifestam iniuriam Romanæ ecclesiæ matris suæ , ad quam eiusdem vacantis imperii regimen (sicut & impræsentiarum vacat) pertinere dinoscitur , nec non & plurimorum scandalum , & rei turbationem & læsionem publicæ , ac animæ suæ detrimentum , profilire , seque illi immiscere irreuerenter ac indebite præsumpsit hæctenus & præsumit , exigendo & recipiendo sub præfato regio titulo fidelitatis in Alemania & nonnullis Italia partibus , tam a personis ecclesiasticis , quam sæcularibus , vassallis imperii , per se & alios , iuramenta , ac de dignitatibus , honoribus & officiis , ad eiusdem Romani regni seu imperii dispositionem spectantibus , pro suo libito disponendo ; sicut proximis his diebus præteritis de marchionatu Magdeburgensi , quem primogenito suo de facto publice contulit , ordinauit : nec non alia plurima exercendo , quæ ad eiusdem Romani regni & imperii regimen non est dubium pertinere. Eiusdem insuper ecclesiæ Romanæ , sicut Galeatio de vicecomitibus , & eius fratribus , quamuis sint de crimine hæresis a suis competentibus iudicibus , exigente iustitia , per definitiuam sententiam condemnati , & nonnullis aliis ecclesiæ præfate rebellibus se exhibere fauorem & defensorem , contra dictam ecclesiam prosequentem aduersus eosdem rebelles iura imperii & negotium fidei , in grauem diuinæ maiestatis iniuriam , contemptum eiusdem ecclesiæ , & animæ suæ perniciem , non est veritus , nec veretur. Nos itaque tam temerariis ausibus , ne mos tam perniciosus inualescat , in posterum obuiare , ac (prout ad apostolatus nostri spectat officium) iustitiam sponsæ Christi in hac parte defendere , dictumque Ludouicum a tam periculoso erroris deuiio ad veritatis callem reducere cupientes ; ac considerantes , quod ad eius præsentiam , ad proponendum coram eo præsentialiter , per quæ posset & deberet retrahi a prædictis , nequaquam tutus patet accessus ; quodque in præmissis formidatur , quod mora periculum , & dissimulatio damnum forent procul dubio allaturæ : ad prouidendum super præmissis excessibus , & obuian dum eisdem , subscriptum modum de fratrum nostrorum con-

Concil. Tom. 29.

B ij

filio, ac ex certa scientia, & de apostolicæ potestatis plenitudine eligentes, præfatum Ludouicum, præfente fidelium multitudine copiosa, præsentium tenore monemus, eidem sub virtute sanctæ obedientiæ ac excommunicationis pœna (quam ipsum, nisi cum effectu huiusmodi monitioni nostræ paruerit, incurrere volumus ipso facto) auctoritate apostolica nihilo minus iniungentes, vt intra trium mensium spatium, a datis præsentium computandis, quod ei de eorumdem fratrum consilio pro peremptorio termino assignamus, ab administratione, fauoria, & defensione prædictis prorsus abstineat ac desistat, administrationem ipsam per se, alium seu alios, non resumpturus vltorius, nisi tunc demum cum electionem suam huiusmodi, quæ de ipso dicitur celebrata, ac personam eiusdem per sedem apostolicam approbari contigit, & admitti: quodque gesta per eum, post præsumptum ab eo titulum memoratum, ceteraque præmissa, quatenus præcesserunt de facto, cum de iure non teneant, velut ab ipso, cui ius faciendi non competebat, nec competit, attentata, curet intra prædictum terminum, quantum patietur possibilitas, realiter reuocare. Aperte per præsentium seriem intimantes eidem, quod si in præmissis per eum infra præfatum terminum exequendis negligens fuerit vel remissus, nos contra ipsum ad publicationem pœnarum, in quas propter præmissos excessus notorios incidere noscitur, vel incidet in futurum, & alias quantum suadebit iustitia, eius non obstante absentia, procedemus. Vniuersis igitur patriarchis, archiepiscopis, episcopis, & aliis personis ecclesiasticis quibuscumque, sub pœna suspensionis ab officio & beneficio, quam eos incurrere volumus ipso facto, nisi infra prædictum terminum infra scriptæ inhibitioni nostræ efficaciter studuerint obedire, & tam ipsis, quam omnibus & singulis ciuitatibus, communitatibus, & vniuersitatibus, nec non personis sæcularibus quibuscumque, cuiuscumque conditionis aut status existant, etiam si regali aut alia quacumque dignitate præfulgeant, in virtute sanctæ obedientiæ, ac sub pœna excommunicationis in personas, & interdicti in terras eorum, nec non priuationis priuilegiorum quorumcumque, apostolicorum

& imperialium, ac feudorum, quæ ab ecclesia vel imperio obtinent, districtius inhibemus, ne prædicto Ludouico in præmissis vel aliis regni seu imperii tangentibus regimen, tamquam regi, seu in regem Romanorum electo, nisi & quousque dictam electionem, ac personam ipsius per sedem apostolicam approbari contigerit, & admitti, in aliquo pareant vel intendant: neve eidem in quibuscumque ad regnum prælibatum spectantibus præbeant auxilium, consilium, vel fauorem. Non obstantibus, si ipsi vel eorum aliqui ad hoc se dicto Ludouico vt regi, seu in regem Romanorum electo, adstrinxerint per fidelitatis vel alterius cuiuslibet generis iuramenta: quæ quidem cum præstita fuerint ei cui minime præstari debuerant, nec seruari sine æternæ salutis valeant detrimento, præstantes eadem non adstringunt: quæ nihilo minus ad cautelam auctoritate apostolica relaxamus, illaque casta & irrita nuntiantes, decernimus penitus non tenere, nec fore aliquatenus obseruanda. Seu si præfato Ludouico, vel quibuscumque aliis coniunctim vel diuisim per literas sedis eiusdem foret sub quacumque verborum forma vel expressione concessum, vel concedetur in posterum, quod excommunicari & suspendi, vel eorum terræ seu loca interdici non possint: quas contra præsentem processum nostrum in nullo eis volumus suffragari, sed ipsas quo ad hoc viribus nolumus omnino carere. Ex præmissis autem nos nequaquam intendimus nec volumus obligari, quin ad publicationem dictarum pœnarum, & alias contra dictum Ludouicum possimus pendente huiusmodi dilatione procedere, prout iustû fuerit, & nobis visum fuerit expedire. Vt autem huiusmodi processus noster ad ipsius Ludouici, & aliorum quorum interest, communem notitiam deducatur, chartas siue membranas processum continentes eundem in ecclesia Auinionensi appendi vel affigi ostiis, seu superliminaribus eiusdem ecclesiæ faciemus, quæ processum ipsum suo quasi sonoro præconio & patulo iudicio publicabunt, vt idem Ludouicus & alii quos processus ipse contingit, nullam possint excusationem prætere, quod ad eos non peruenit, vel quod ignorauerint eundem: cum non sit verisimile, quo ad ipsos remanere incognitum vel occul-

tum, quod tam patenter omnibus publicatur: volumus autem, & apostolica auctoritate decernimus, quod huiusmodi processus eundem Ludouicum, seu alios prædictos apprehendat & arctet, ac si eisdem personaliter publicatus & insinuatus solenniter extitisset: constitutione quacumque per prædecessores nostros Romanos pontifices in contrarium edita, non obstante. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostræ monitionis, mandati, inhibitionis, relaxationis & constitutionis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationi omnipotentis Dei & beatorum Petri & Pauli apostolorum eius se noverit incursum. Datæ Auinione, in palatio episcopali VII. Idus Octobris, pontificatus nostri anno VIII. Quocirca discretioni vestræ per apostolica scripta in virtute obedientiæ districte præcipiendo mandamus, quatenus præmissa in prædicto processu contenta, quantum ad vos pertinet, per vos & clerum ciuitatis & diocesis Pragensis, & alios subditos episcopatus Pragensis, firmiter obseruetis, & faciatis inuiolabiliter obseruari, ac nihilo minus prædictum processum in dictis ciuitate & diocesi, ad id clero & populo loci cuiuslibet, vbi huiusmodi publicatio fiet, conuocatis specialiter & etiam congregatis, faciatis solenniter publicari: de publicatione huiusmodi facientes fieri publica instrumenta, illa nobis, quantocius fieri commode poterit, transmissuri, ac significaturi nobis diem receptionis præsentium, & quæcumque super his duxeritis facienda. Datum Auinione VII. Idus Octobris, pontificatus nostri anno octauo.

EPISTOLA IV.
 IOANNIS PAPÆ XX.
 AD VNIVERSVM CLERVM,
 De audienda confessione.

Ioannes episcopus, seruus seruorum Dei, venerabilibus fratribus, patriarchis, archiepiscopis, episcopis, ac dilectis filiis clericis, ad quos præsentem peruenerint, salutem & apostolicam benedictionem.

VAS electionis, doctor eximius, & egregius prædicator, cuius prædicatio mundum docuit vniuersum, præsumptuosam illorum audaciam refrenare sollicitus, qui prudentiæ propriæ innitentes, in errores varios prolabantur, non plus sapere quam oportet, sed ad sobrietatem sapere salubri doctrina suggessit, vt iuxta sapientis eloquium, quisque suæ prudentiæ ponat modum. Sane dudum cum dilectum filium magistrum Ioannem de Polliaco, sanctæ theologiæ doctorem, certis ex causis de fratrum nostrorum consilio ad nostram præsentiam vocassemus, fide digna relatio ad nostrum perduxit auditum, quod ipse in quibusdam articulis tangentibus pœnitentiæ sacramentum, non sobrie, sed perperam sapiebat, infra scriptos articulos periculosos continentes errores docens publice in suis prædicationibus & in scholis. Primo siquidem astruens, quod confessi fratribus habentibus licentiam generalem audiendi confessiones, tenentur eadem peccata quæ confessi fuerant, iterum confiteri proprio sacerdoti. Secundo, quod stante statuto, omnes vtriusque sexus, edito in Concilio generali, Romanus pontifex non possit facere, quod parochiani non teneantur confiteri omnia peccata sua semel in anno proprio sacerdoti, quem dicit esse parochialem curatum: imo nec Deus posset hoc facere, quia (vt dicebat) implicat contradictionem. Tertio, quod papa non potest dare potestatem generalem audiendi confessiones, imo nec Deus: quin confessus habenti generalem licentiam teneatur eadem iterum confiteri suo proprio sacerdoti, quem dicit esse (vt præmittitur)

parochialem curatum. Nos igitur scire volentes, si suggesta nobis veritatem haberent, articulorum præmissorum copiam eidem magistro Ioanni fecimus assignari, & ad defensionem sui audientiam plenam præbuimus, tam in nostra & dictorum fratrum nostrorum præsentia in consistorio, quam alias coram aliquibus ex ipsis fratribus per nos ad hoc deputatis. Verum licet præfatus magister dictos articulos & contenta in ipsis defendere niteretur, assererat tamen se paratum credere & tenere in præmissis & aliis, ea quæ credenda & tenenda esse sedes apostolica diffiniret. Nos ergo attendentes, quod prædictorum articulorum assertio, prædicatio & doctrina redundare poterant in multarum perniciem animarum, ipsos per plures magistros in theologia examinari fecimus diligenter: nos etiam cum dictis fratribus nostris collationem solertem habuimus super ipsis. Per quas quidem collationem & examinationem super hoc præhabitas comperimus, prædictos articulos doctrinam non sanam, sed periculosam multum, ac veritati contrariam continere. Quos etiam articulos omnes & singulos idem magister Ioannes, veris sibi rationibus opinioni suæ dudum habitæ contrariis demonstratis, in consistorio reuocavit, asserens se credere eos non veros, sed eorum contrarium verum esse, cum diceret se nescire rationibus, sed factis in contrarium respondere. Ideoque ne per assertionem, prædicationem & doctrinam huiusmodi in errorem (quod absit) animæ simplicium prolabantur, omnes prædictos articulos, & quemlibet eorumdem, tamquam falsos & erroneos, & a doctrina sana devios, auctoritate apostolica damnamus & reprobamus, de fratrum consilio prædictorum, doctrinam ipsis contrariam veram esse & catholicam asserentes. Cum illi qui prædictis fratribus confitentur, non magis teneantur eadem peccata iterum confiteri, quam si alias illa confessi fuissent eorum proprio sacerdoti, iuxta dictum Concilium generale. Optantes autem veritatis vias notas esse fidelibus, & cunctis erroribus præcludere aditum, ne subintrent, felicitis recordationis Alexandri IV. & Clementis IV. Romanorum pontificum prædecessorum nostrorum vestigia imitando,

do, vniuersis & singulis districtius inhihemus, ne quisquam dictos articulos per nos (vt præmittitur) damnatos, & etiam reprobatos, vel contenta in eis vel aliquo ipsorum, vtpote a catholicis mentibus respuenda, tenere audeat seu defensare quomodolibet, vel docere. Quocirca vniuersitati vestræ per apostolica scripta districtè præcipiendo mandamus, quatenus vniuersi & singuli vestrum in ciuitatibus & diocæsibus vestris, conuocato clero communiter, præmissa omnia & singula per vos seu alios solenniter publicetis. Nos etiam eidem magistro Iohanni mandauimus, quod ipse in scholis & in sermone Parisius prædictos articulos & contenta in eis, tamquam veritati contraria, propriæ vocis oraculo, & asseueratione constanti publice debeat reuocare: quod se facturum dictus magister Ioannes efficaciter repromisit. Datum Auinione VIII. Kalendas Augusti, pontificatus nostri anno quinto.

• EPISTOLA V.

• IOANNIS PAPÆ XX.

AD EPISCOPVM OLOMVCENSEM.

De decimis in regno Bohemiæ & comitatu Lucemburgensi per triennium Iohanni regi persoluendis.

Iohannes episcopus, seruus seruorum Dei, venerabili fratri episcopo Olomucensi, & dilectis filiis, Brunouienti, & sanctæ Mariæ, Lucemburgensi, Pragensi & Treuirensi diocæsium, monasteriorum abbatibus, salutem & apostolicam benedictionem.

NVPER carissimus in Christo filius noster, Iohannes rex Bohemiæ illustris, per speciales nuntios suos ad nostram præsentiam destinatos, in nostra & fratrum nostrorum præsentia fecit exponi, quod ipse zelo fidei Christianæ succensus, ad imponenda opportuna præsidia sanctæ matris ecclesiæ, quam Dominus noster Iesus Christus proprio sanguine consecrauit, seque exponendum obsequiis eiusdem ecclesiæ & apostolicæ sedis toto aspirat affectu, per prædictos nuntios humili supplicatione deprecans, vt ipsum in tam pio & laudabili proposito con-

Concil. Tom. 29.

C

fouentes, in subsidium negotiorum huiusmodi, propter quæ personam & bona sua quilibet est paratus exponere, decimam ecclesiasticorum prouentuum & reddituum regni Bohemici, & comitatus sui Lucemburgensis, sibi ad certum tempus, pro præmissorum supportandis oneribus, concedere dignemur. Nos ergo attendentes eximia deuotionis affectum, quem idem rex ad eiusdem redemptoris nostri & sanctæ sedis obsequia ardenti promptitudine deuotionis ostendit, desideriis gratis inducimur, ut eum tamquam inclytum sedis apostolicæ filium, caritatis internæ brachiis amplexantes, eius in hac parte votis, quantum cum Deo possumus, annuamus. Volentes itaque dicto regi super præmissis suo laudabilique proposito fauoribus assistere opportunis, de dictorum fratrum consilio, decimam omnium ecclesiasticorum reddituum & prouentuum, locorum quorumlibet ecclesiasticorum, exemptorum & non exemptorum, regni & comitatus prædictorum, ab omnibus archiepiscopis, episcopis, ceterisque personis ecclesiasticis quibuscumque, quantacumque præfulgeant dignitate, seu cuiuscumque sint præminentia, conditionis, seu status & religionis vel ordinis, quibus & eorum alicui nulla priuilegia vel indulgentias sub quacumque verborum forma vel expressione concessa volumus suffragari (præterquam a dilectis filiis, magistro & fratribus hospitalis S. Ioannis Hierosolymitani, qui contra hostes fidei Christianorum exponunt iugiter se & sua, quos propter hoc ab eiusdem præstatione decimæ exemptos & liberos fore decreuimus & immunes) eidem regi concessimus in suum subsidium usque ad triennium exigendam, & etiam colligendam, & eidem regi assignandam. Cum itaque vos, de quorum maturitate, fidelitate, & circumspectionis industria, fiduciam gerimus in Domino specialem, ad exactiorem huiusmodi decimæ pro dicto triennio faciendam, iuxta infra scriptum modum per ipsius ^{f. regis} sedis prouidentiam ordinatum, duximus eligendos: discretionem vestram per apostolica scripta mandamus, quatenus onus huiusmodi vobis impositum suscipientes, & exequentes humiliter ac deuote, vos vel duo, aut vnus vestrum per vos, vel alium seu alios, quos ad hoc duxerimus deputandos, de omnibus fructibus, redditibus, & prouenti-

bus ecclesiasticis dictarum personarum ecclesiasticarum, sæcularium, regularium, exemptarum & non exemptarum, in dictis regno & comitatu consistentium, videlicet ecclesiarum, monasteriorum, & beneficiorum quæ habent & obtinent in regno & comitatu prædictis, secundum modum & morem ac consuetudinem in exactione & collectione huiusmodi hætenus obseruatos, quolibet anno dicti triennii in subscriptis terminis leuetis & etiam exigatis decimam supradictam. Siquidem solutionis medietatis decimæ semianni terminum primum fore statuimus festum natiuitatis dominicæ primo venturum, secundum vero terminum festum Pentecostes, dictum festum natiuitatis dominicæ proxime secuturum: in aliis duobus annis sequentibus circa solutionem huiusmodi decimæ prædictis terminis obseruandis. Ad solutionem vero eiusdem decimæ, quoscumque exemptos & non exemptos, ipsius decimæ debitores in dictis regno & comitatu consistentes, per censuram ecclesiasticam, ac etiam per sequestrationem fructuum, reddituum, & prouentuum ecclesiasticorum suorum, consistentium in eisdem regno & comitatu (vt præmittitur) si expedire videritis, appellatione postposita, compellendo. Itaque quod ad fructus, redditus & prouentus alios eorundem extra regnum comitatumque prædicta consistentes, huiusmodi compulsionis officium nullatenus extendatis: nec ad exactiorem huiusmodi faciendam in aliquo casu per vos, vel alium seu alios, inuocetis auxilium brachii sæcularis, nisi prædictorum non soluentium contumacia exigente aliud circa hoc per sedem eandem fuerit ordinatum. Et ne de moneta, in qua prædictæ decimæ solutio fiet & fieri debet, valeat hæsitari, & vt vitentur grauamina quæ propter hoc viris ecclesiasticis interdum consueuerunt inferri, volumus quod per vos & singulos vestrum, & alios subcollectores vestros, ipsa decima ad monetam currentem communiter leuetur, ac etiam exigatur, iuxta constitutionem super hæc editam in Concilio Viennensi: ita quod prætextu alicuius concambii debitores & solutores dictæ decimæ non grauentur. Illam tamen eandemque monetam, quam recipietis, vel recipi facietis, dicto regi, seu certo nuntio teneamini assignare, huiusmodi decimam exigetis, & exigi facietis secundum

dum taxationē hactenus factam in ciuitatibus, diocēsis
atque locis regni & comitatus prædictorum: vbi nulla hu-
iusmodi certa taxatio fuerit, secundum consuetudinem in
exactione & collectione dictæ decimæ faciatis, absque ali-
quo onere expensarū eorum a quibus huiusmodi eorum
defectu expensas fieri oporteret: ad quarum restitutionē
eos teneri volumus & astringi. Quodque circa hanc con-
stitutionem eiusdem Viennensis Concilii obseruantes, &
calices, libros & alia ornamenta ecclesiarum, diuinis offi-
cii deputata, ex causa pignoris vel distractionis capere,
recipere, distrahere, seu quomodolibet occupare, per vos
vel alios minime præsumetis. Non obstantibus quibuscum-
que priuilegiis, indulgentiis, vel gratiis eisdem personis ec-
clesiasticis, vel earum alicui, aut dignitatibus seu ordinibus
earumdem, & specialiter Cisterciensis, Præmonstratensis,
Cluniacensis, Cartusienſis, Grandimontensis, vel eorum
vniuersitatibus aut personis singularibus sub quacumque
verborum forma vel expressione ab eadem sede concessis;
etiam si contineatur in eis, quod de ipsorū totis tenoribus
seruatim ac de verbo ad verbum plenam & expressam seu
explicitam quamcumque in nostris literis fieri oporteat
mentionem, & qualibet alia ipsius sedis indulgentia gene-
rali vel speciali, cuiuscumque tenoris, formæ vel expres-
sionis existat: per quam de verbo ad verbum præsentibus
non inserta, aut nominatim & singulariter non expressam,
effectus earum non impediri valeat quomodolibet, vel
differri. Volumus insuper, quod vos & quilibet vestrum
omnium reddituum & prouentuum ecclesiasticorū vestro-
rum decimam a vobismet ipsis fideliter & integre exigatis:
ita quod nullus vestrum circa hoc sibi indulgeat, sed
secum in hac parte procedat, ac si tali officio in extraneo
fungeretur, sic quod vnusquisque vestrum in scriptis re-
digi faciat, quidquid prædicta decima de prouentibus suis
ecclesiasticis exegerit a seipso: exactionem vero huiusmo-
di iuxta taxationem decimæ, sicut eam consueuistis hactenus
soluere de dictis vestris prouentibus, faciatis: alioquin
in exactione huiusmodi seruabitis consuetudinem hactenus
in similibus solitam obseruari: ac nihilo minus in per-
sonas illorum ex vobis, vel vicariorum vestrorum, & alio-
rum quorumcumque, qui de mandato nostro ad col-

lectionem exactoremque huiusmodi fuerint deputati, quique defecerint in solutione dictæ decimæ in terminis supradictis, vel in collectione & exactione huiusmodi fraudem forsitan vel malitiam adhibuerint, excommunicationis sententiam auctoritate præsentium promulgamus: a qua post satisfactionem debitam per aliquem ex vicinioribus episcopis, excommunicationis sententia non ligatum, gratiam & communionem apostolicæ sedis habentem, facta sibi fide de satisfactione huiusmodi, possint absolutionis beneficium obtinere. Datum Auinionē Kalendis Iunii, pontificatus nostri anno nono.

EPISTOLA VI.

IOANNIS PAPÆ XX.

AD EPISCOPVM PRAGENSEM.

De processu Ioannis papæ contra Ludouicum regem Romanorum.

Ioannes episcopus, seruus seruorum Dei, venerabili fratri episcopo Pragensi, salutem & apostolicam benedictionem.

AD obuiandum damnandis Ludouici olim Bauariæ ducis, excommunicati hæretici & schismatici ausibus, & fidelium partium Alemanniæ periculis imminentibus occurrendum, pridem certum processum de fratrum nostrorum consilio, præsentē multitudinē copiosā fidelium, habuimus; cuius tenor sequitur in hæc verba. *Ioannes episcopus, seruus seruorum Dei, ad certitudinem præsentium, & memoriam futurorum.* Dudum peruersis & damnandis Ludouici olim Bauariæ ducis, & discorditer in regem Romanorum (sicut dicebatur) electi, conatibus, quem adeo ambitio cæca succenderat, quod eius electione per sanctā Romanam ecclesiam (ad quam cuiuscumque in regem Romanum electi, & electionis de ipso factæ approbatio & admissio, vel reprobatio vel repulsio pertinere dinoscitur) non admissa, nec eius approbata persona, nomen & titulū regium vsurpare præsumpsit temere, seque immiscere administrationi regni & imperii, ac hæreticis & rebellibus fauorem, auxilium & consilium contra sanctam ecclesiam impertiri, volentes remediis salubribus obuiare, eundem Ludouicum per nostrum edictum publicum, cum

Bulla Ioannis papæ XX. contra Ludouicū imperatorem.

ad ipsum tutus nequaquam pateret accessus, sub virtute obedientiæ, ac excommunicationis pœna, de fratrum nostrorum consilio monuimus, vt a præmissis intra certum sibi tunc præfixum terminum omnino desisteret, administrationem eandem, quousque per ecclesiam ipsam approbatus & admissus existeret, nullatenus resumpturus, sed reuocaturus penitus (prout esset sibi possibile) cum effectu, quæcumque de facto fuerant per ipsum in contrarium attentata: vniuersis prælatis, & aliis quibuscumque personis ecclesiasticis & sæcularibus, nec non communitatibus & vniuersitatibus, sub magnis pœnis spiritualibus & temporalibus, districtius nihilo minus iniungendo, vt eidem Ludouico nullatenus circa præmissa parerent vel intenderent quoquo modo, nec eidem præstarent auxilium, consilium super his, vel fauorem: Non obstantibus fidelitatibus, aut aliis quibusuis iuramentis eidem præstitis, aut obligationibus, colligationibus, confœderationibus, societatibus, & pactioibus, sub quacumque forma, vel expressione verborum cum ipso initis, etiamsi essent iuramentis vel adiectione pœnarum vallatæ: quæ omnia nulla, cassa & irrita esse de fratrum eorundem consilio declarauimus; quatenus de facto processerant, nulla, cassa, & irrita duximus declaranda. Et quia prædictus Ludouicus huiusmodi & aliis diuersis monitionibus, mandatis, & præceptis nostris parere contempsit, damnabiliter deteriora (tamquam datus in sensum reprobum) iugiter committendo, primo excommunicationis sententia innodatus extitit, ac subsequenter culpis ipsius excrementibus, & contumaciis eius adauctis, iure priuatus, si quod sibi ex electione prædicta fuerat ad regnum vel imperium quomodolibet acquisitum. Deinde vero eo excessus excessibus cumulante, ducatu Bauariæ, ac omnibus priuilegiis, tam apostolicis, quam imperialibus, ac bonis & feudis omnibus, quæ ab eadem Romana vel quibusuis aliis ecclesiis, aut imperio obtinebat, per diuersos processus nostros diuersis temporibus habitos, de fratrum eorundem consilio, iusto iudicio nudatus extitit & priuatus. Et demum, quia Pharaonis imitatus duritiam, & contemnens omnem sanctæ matris ecclesiæ disciplinam, nulla correctionis ostendit indicia, sed potius

hæreticis & hæreticalibus intendens dogmatibus, ac hæreticos quos in suum admisit consortium, eorumque hæreses & errores defendendo, se ostendit hæreticum manifeste, debitis seruatis solennitatibus, primo fautor hæreticorum declaratus, & subsequenter de crimine hæresis fuit sententialiter & publice per nos de ipsorum fratrum consilio condemnatus. Postmodum vero idem Ludouicus præmissis excessibus & criminibus detestabilibus non contentus, sed tamquam obstinatus in malum, & velut demersus in desperationis laqueum, cōtinue conatus suos dirigens ad peiora, imperialis solium dignitatis de facto, non sine magna infania & temeritate damnabili, vsurpare præsumpsit, se ad illud per illos quibus non competeat, faciens, ac si ius sibi competeret, coronari, & ad offendendum ecclesiam sanctam Dei, eiusque fideles & deuotos, in Italia partibus, (in quibus ausu nefando contra prohibitionem remansit ecclesiæ) nihilo minus se attingens, nonnullas ciuitates & loca partium prædictarum, quæ sibi non adhæserant, deuastauit horribiliter & immaniter, ac nonnulla ex ipsis ad tantam inopiæ & paupertatis egestatem deduxit, quod etiam per tractum longissimi temporis adicere non potuerunt vt resurgant. Iura insuper & bona imperii dilacerando continue, deuotos & fideles ecclesiæ persequendo crudeliter, & quantum in eo fuit, de illis partibus effugando; & demum nequitia sua virus conceptum euomens, ad subuertendum prorsus fidem catholicam, & scindendum dominicam inconsutilem tunicam, in diuinæ maiestatis opprobrium, totiusque cœtus fidelium scandalum, periculum & contemptum, execrandis factionibus velut membrum satanæ se disponens, associatis sibi quibusdam suis nequam complicibus, Petrum de Coruaria, virum vtique scandalosum & perfidum (qui olim dimissa vxore sua legitima, cui pluribus annis tam in lecto, quam in mensa cohabitauerat, fratrum Minorum assumens præter vxoris eiusdem consensum habitum, & pro fratre Minore se gerens; quique ministro suo prouinciali Romano inobediens, per ipsum fuit pronuntiatus in excommunicationis incidisse sententiam, mancipandus carceri) in antipapam assumpsit, procurans quod idem Petrus sic delusorie & damnabiliter in anti-

papam assumptus, pseudocardinales & notarios, ac officiales alios iuxta morem quem seruat Romana curia, constitueret, aliaque nonnulla præsumeret cunctis catholicis detestanda; synagogam autem huiusmodi diebus congregatam aliquibus, virtutum Dominus misericorditer subito dissipauit. Nos qui omnia per eosdem Ludouicum & Petrum attentata circa præmissa, vel præmissorum occasionem, vel eorundem aliqua de fratrum eorundem consilio, nulla, cassa, & irrita merito duximus declaranda; præfatum Ludouicum tam ex prædictis, quam aliis diuersis capitulis, multis respersum hæresibus, tamquam hæreticum & schismaticum manifestum, de hæresi & schismate, de fratrum ipsorum consilio nihilo minus condemnantes, aduersus eum pœnas infligendo varias, & etiam declarando ipsum incurrisse inflictas, & comminata, sicut in diuersis processibus nostris supradictis de prædictorum fratrum consilio solenniter habitis, plenius continetur. Sane quod fide digna multorum relatio ad nostrum nouiter deduxit auditum, quod idem Ludouicus, nondum in eo igne auaritiæ & ambitionis extincto, sed potius flatu diabolico inflammatus, ad ciuitatem contulit Tridentinam, vbi suis complicibus conuocatis, satagit ordinare, quod sicut in partibus Italiæ supradictis iura vsurpauit imperii, fideles turbauit, eorumque deuorauit substantias, & consumpsit; sic & in Alemanniæ partibus damnandum suum in hac parte desiderium valeat adimplere, ac varios officiales vel ministros ad easdem partes Alemanniæ disposuit propter hoc destinare: Nos tantis malis & periculis iustis obuiare remediis cupientes, præfatum Ludouicum per hoc edictum nostrum publicum, cum ad eum pro faciendis sibi monitionibus & inhibitionibus huiusmodi non sit tutus accessus, mora que pericula varia comminetur, præfente hac multitudine copiosa fidelium monemus, & eidem sub excommunicationis pœna, nec non sub pœnis aliis tam spiritualibus, quam temporalibus in eundem inflictis hæctenus, (quas pro repetitis haberi volumus, quibusque ipsum subiaccere decreuimus, si contrarium fecerit, ipso facto) inhibemus & mandamus expresse, ne vltius de administratione regni Romani vel imperii se quomodolibet intromittat, nec se regem vel impera-

pera-

peratorem nominet, nec ab aliis faciat, quantum in eo fuerit, nominari; nec sub nomine huiusmodi vel alio quocumque, pro dictorum regni & imperii negotiis, ad Alemanniam vel aliquas partes alias, aliquem vel alios destinare præsumat; nec vicariatus, vel alia quæcumque officia, quibusvis nominibus nuncupentur, concedat, seu committat alicui vel aliquibus, nec etiam in illis partibus vel aliis iura vel bona regni vel imperii quomodolibet occupet vel pertractet, fidelesque non turbet ecclesiæ & imperii, aut molestat. Vniuersis nihilo minus & singulis prælatis & personis ecclesiasticis, sæcularibus & regularibus, cuiuscumque præminentiam, dignitatis, ordinis, status vel conditionis existant, etiam si patriarchali, pontificali, aut maiori seu inferiori præfulgeant dignitate, nec non regibus, ducibus, principibus, marchionibus, comitibus, baronibus, nobilibus, potestatibus, capitaneis, rectoribus, & aliis dominis temporalibus, aliisque personis singularibus quibuscumque, ac communitatibus, vniuersitatibus, ciuitatibus, castris, opidis, villis & locis, sub excommunicationis in personas singulares, & interdicti in terras, ciuitates, castra, opida, & loca ipsorum, ac vniuersitates, communitates & collegia, nec non priuationis dignitatum, personatum, officiorum & beneficiorum ecclesiasticorum dictorum prælatorum & personarum ecclesiasticarum, ac tam illorum, quam aliquorum quorumcumque priuilegiorum apostolicorum & imperialium, feudorum, bonorum, honorum, officiorum, quæ a Romanis vel ecclesiis aliis, seu imperio obtinet, ac liberratum & immunitatum quarumlibet pœnis, inhibemus districtius, & mandamus, ne vicariatus, vel quodcumque aliud officium, vel administrationem huiusmodi, quocumque nomine nuncupetur, recipiant ab eodem, vel alio, seu aliis, eius auctoritate vel nomine, vel mandato; & si forsan officium vel administrationem huiusmodi receperunt, statim illud vel illam, postquam præsens processus ad eorum notitiam peruenerit, vel per eos steterit, quo minus peruenire potuerit, dimittere non postponant, illud vel illam nullatenus ulterius resumpturi: neve præfato Ludouico aut complicitibus, fautoribus, vicariis, ministris vel officialibus eiusdem quomodocum-

que nuncupentur, pareant in aliquo, vel intendant, nec eos, vel aliquem ipsorum recipiant vel admittant, aut de iuribus & prouentibus quibuscumque ad regnum Romanum vel imperium spectantibus respondere, vel alias eis impendere auxilium, consilium vel fauorem, directe vel indirecte, publice vel occulte, præsumant. Alioquin personas singulares quascumque ecclesiasticas & sæculares, cuiuscumque sint præminentia, conditionis & status, ecclesiastici vel mundani, excommunicationis; terras vero, ciuitates, castra, opida, & loca, nec non vniuersitates, communitates & collegia, quæ contra inhibitionem & mandatum nostrum huiusmodi aliquid facere vel attentare temere præsumserunt, interdicti sententias, quas ex nunc proferimus; nec non personas ecclesiasticas, (præter patriarchas, archiepiscopos & episcopos) priuationis omnium dignitatum, personatum, & aliorum beneficiorum suorum ecclesiasticorum, cum cura vel sine cura, & inhabilitationis pœnam ad ea & similia in posterum obtinenda, incurrere volumus ipso facto: ad priuationem dignitatum & prælaturarum dictorum patriarcharum, archiepiscoporum & episcoporum, ac inhibitionem ad ea & similia obtinenda, nec non [nec] priuilegiorum quorumcumque apostolicorum & imperialium, ac feudorum, bonorum, honorum, libertatum, quæ ipsi & quicumque alii clerici vel laici, a Romana, vel quibusuis aliis ecclesiis, seu imperio quomodolibet obtinent, ac libertatum & immunitatum, tam contra ipsas, quam alias quascumque personas ecclesiasticas & sæculares, cuiuscumque status vel conditionis existant, & alias spirituales & temporales pœnas & sententias, de quibus nobis videbitur, infligendas seu inflictas, declarandas iuxta delictum, contumaciam & excessum cuiuslibet, si quando, & quotiens opportunum cognouerimus, communiter vel diuifim, absque monitione & citatione alia nos processuros apertius prædicentes; non obstantibus fidelitatis, & quibusuis aliis iuramentis, per quæ ipsi, vel eorum aliqui, dicto Ludouico sese quomodolibet astrinxissent, ac confederationibus, societatibus, & ligis cum eodem, seu alio vel aliis, nomine suo, vel mandato per quascumque personas singulares, ecclesiasticas vel sæculares, aut

communitates seu vniuersitates, collegia, contractis seu initis sub quacumque forma seu expresse verborum; etiamsi pœnarum adiectionibus, aut iuramentorum præstationibus, vel quacumque alia firmitate vallatæ fuissent; vtpote in Dei contumeliam, contra bonum pacis, ac in derogationem honoris & status sanctæ matris ecclesiæ, & in præiudicium reipublicæ, animarumque periculum, cum hæretico excommunicato præsumptas temere: quæ omnia per processus nostros alias nulla, cassæ & irrita declarauimus, & adhuc etiam declaramus, & quatenus de facto processerunt, cassauimus, annullauimus & irritauimus, & nunc ex superabundanti cassamus, annullamus & irritamus; etiamsi post dictos processus aliqua talia fuerint attentata, iuramenta dissoluentes huiusmodi, & pœnas omnes & singulas super prædictis vel ea tangentibus adiectas quomodolibet relaxantes de plenitudine potestatis. Volumus autem, & auctoritate apostolica nihilo minus decernentes, quod processus noster huiusmodi præfatum Ludouicum, & alios quos tangere dinoscitur, apprehendat & artet, ac si eisdem personaliter & singulariter publicatus & intimatus sollemniter extitisset, constitutione quacumque contraria per prædecessores nostros Romanos pontifices edita non obstante. Vt autem processus noster huiusmodi, & omnia in eodem contenta ad eiusdem Ludouici & aliorum quorum interest, communem notitiam deducantur, chartas siue membranas processum continentes eundem, in eodem, Auinione appendi vel affigi ostiis seu superliminaribus faciemus, quæ processum ipsum suo quasi sonoro præconio & patulo iudicio publicabunt; vt idem Ludouicus, & alii quos processus ipse contingit, nullam possint excusationem prætere, quod ad eos non peruenerit, vel quod ignorarint eundem: cum non sit verisimile, remanere quoad ipsos incognitum vel occultum, quod tam patenter omnibus publicatur. Datum Auinione quinto Kalendas Februarii, pontificatus nostri anno 14. Volentes itaque dictum processum & contenta in eo, vt plenius innotescant partium earundem fidelibus; ac ipsi, ne per eundem Ludouicum, suosque sequaces, complices & ministros infician-

tur, decipiantur, aut opprimantur, seu pœnis & sententiis per processum ipsum inflictis & comminatis inuoluantur, sibi prouidere valeant cautius, & ne prætere super his valeant ignorantiam, in eisdem partibus solenniter publicari; fraternitati tuæ per apostolica scripta in virtute obedientiæ districtius iniungendo mandamus, quatenus per te vel alium, seu alios religiosos & sæculares, de quibus tibi videbitur, processum eundem, & omnia, & singula quæ continentur in eo, in locis & ecclesiis tuarum ciuitatis & diœceseos, de quibus expedire videris, eis expositis in vulgari, nihilo minus vt clarius intelligantur, publicare solenniter, ipsumque Ludouicum excommunicatum, hæreticum & schismaticum, singulis diebus festiuis & dominicis publice studeas nuntiare: Nos de publicatione huiusmodi per instrumenta publica, principium & finem præsentium continentia, rediturus quantocius poteris nihilo minus certiores. Datum Auinione tertio Kalendas Februarii, pontificatus nostri anno xiv.

CONCILIVM RAVENNATE IV.

ANNO
CHRISTI
1317.

CELEBRATVM BONONIÆ,

Anno Domini mcccxvii. tempore Ioannis papæ XX.

TITVLI CAPITVLORVM.

I. <i>Quod episcopus ponat æconomum ad custodiam rerum vacantium ecclesiarum.</i>	<i>regularis ecclesie, sine licentia speciali sui ordinarii.</i>
II. <i>Quod nullus præsumat in spiritualibus ministrare, nisi prius ab episcopo loci sibi fuerit animarum cura commissa.</i>	VI. <i>Quod nullus recipiatur in aliquo monasterio, seu regulari loco, per potentiam laicorum.</i>
III. <i>Quod quilibet se faciat promoueri infra annum ad ordinem, quem requirit beneficium suum.</i>	VII. <i>De denuntiatione fienda metropolitano de beneficiis vacantibus, ad eum deuolutis.</i>
IV. <i>De vita & honestate clericorum, & ornatu eorum.</i>	VIII. <i>Quod certus canonicorum numerus statuatur in ecclesiis cathedralibus & collegiatis, vbi non est ab antiquo statutus.</i>
V. <i>Quod nullus de cetero recipiatur in canonicum cathedralis ecclesie, vel in monachum, seu fratrem alicuius monasterii, seu re-</i>	IX. <i>De clericis non residentibus.</i>
	X. <i>De quotidianis distributionibus.</i>
	XI. <i>De censibus & collectis imponendis.</i>